

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:- ବରହମା ହେଉଛନ୍ତି ସଦଗୁରୁତ୍ବର ଦରବାର, ଏହି ଭରୁକୁଟୀ ମଧ୍ୟରେ ସଦଗୁରୁ ବିରାଜମାନ ଅଟନ୍ତି, ସେ ହିଁ ତୁମମାନଙ୍କର ସଦଗତି କରୁଛନ୍ତି ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ବାବା ନିଜର ପିଲାମାନଙ୍କୁ କେଉଁ ପ୍ରକାରର ଗୋଲାମୀରୁ ମୁକ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି ?

ଉତ୍ତର:- ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ସବୁ ପିଲାମାନେ ପ୍ରକୃତି ଏବଂ ମାୟାର ଗୋଲାମ ଅର୍ଥାତ୍ ଅଧୀନ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ବାବା ଏବେ ଏହି ଗୋଲାମୀରୁ ମୁକ୍ତ କରୁଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମକୁ ପ୍ରକୃତି ଏବଂ ମାୟା ଉଭୟ ଦୁଃଖୀ କରୁଛନ୍ତି । କେତେବେଳେ ଝଟ ତୋଫାନ ହେଉଛି ତ’ କେତେବେଳେ ମରୁତି ପଡୁଛି । ଏହାପରେ ତୁମେ ଏଭଳି ମାଲିକ ହୋଇଯାଉଛ ଯାହାକି ସାରା ପ୍ରକୃତି ତୁମର ଗୋଲାମ ହୋଇଯାଉଛି ଏବଂ ମାୟା ମଧ୍ୟ ଆକ୍ରମଣ କରିପାରୁ ନାହିଁ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ମଧୁର ସନ୍ତାନଗଣ ବୁଝୁଛନ୍ତି ଯେ ସୁପ୍ରିମ (ସର୍ବୋଚ୍ଚ) ବାବା ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଶିକ୍ଷକ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ସେ ବିଶ୍ୱର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ରହସ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବାବା ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ତେଣୁ ଏହା ହୋଇଗଲା ସତଗୁରୁତ୍ବର ଦରବାର । ଦରବାର ଥାଏ ନା । ତାହା କେବଳ ଗୁରୁତ୍ବର ଦରବାର । ସତଗୁରୁତ୍ବର ଦରବାର ନୁହେଁ । ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ୧୦୮ ବୋଲାଉଥା’ନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସଦଗୁରୁ ଲେଖା ହୋଇନଥାଏ । ସେମାନେ ନିଜକୁ ଗୁରୁ ହିଁ କହିଥା’ନ୍ତି । ଏଠାରେ ହେଉଛନ୍ତି ସଦଗୁରୁ । ପୁରଥମେ ବାବା, ପୁଣି ଚିତର (ଶିକ୍ଷକ) ପୁଣି ସତଗୁରୁ । ସତଗୁରୁ ହିଁ ସଦଗତି ଦେଇଥା’ନ୍ତି । ସତ୍ସମ୍ବଳ ତ୍ରେତାରେ ତ ଗୁରୁ ରହିବେ ନାହିଁ କାରଣ ସମସ୍ତେ ସଦଗତିରେ ଥିବେ । ଏକ ସତଗୁରୁ ମିଳିଗଲେ ବାକି ସବୁ ଗୁରୁମାନଙ୍କର ନାମ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ । ସୁପ୍ରିମ (ସର୍ବୋଚ୍ଚ) ହେଲେ ସବୁ ଗୁରୁମାନଙ୍କର ଗୁରୁ । ଯେପରି ପତିମାନଙ୍କର ପତି କହିଥା’ନ୍ତି ନା । ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ହୋଇଅବାରୁ ଏପରି କହିଥାଆନ୍ତି । ତୁମେ ସୁପ୍ରିମ ବାବାଙ୍କ ପାଖରେ ବସିଛ - କ’ଣ ପାଇଁ ? ବେହଦର ବରସା (ସମ୍ପଦତି) ନେବା ପାଇଁ । ଏହା ହେଉଛି ବେହଦର ବରସା । ବାବା ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ତ ଶିକ୍ଷକ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ଆଉ ବରସା ହେଉଛି ନୂଆ ଦୁନିଆ ଅମରଲୋକ ପାଇଁ, ପବିତ୍ର ବିଶ୍ୱ ପାଇଁ । ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ନିର୍ବିକାରୀ ବିଶ୍ୱ ଓ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ବିକାରୀ ବିଶ୍ୱ କୁହାଯାଏ । ସତ୍ସମ୍ବଳକୁ ଶିବାଳୟ କୁହାଯାଏ କାହିଁକି ନା ଶିବବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ଥାପନ କରାଯାଇଥାଏ । ବିକାରୀ ଦୁନିଆ ରାବଣ ଦ୍ୱାରା ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥାଏ । ଏବେ ତୁମେ ସତଗୁରୁତ୍ବର ଦରବାରରେ ବସିଛ । ଏକଥା କେବଳ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ହିଁ ଜାଣିଛ । ବାବା ହିଁ ହେଉଛନ୍ତି ଶାନ୍ତିର ସାଗର । ବାବା ଆସିଲେ ହିଁ ଶାନ୍ତିର ବରସା ଦେଇ, ରାସ୍ତା ବତାଇଥା’ନ୍ତି । ବାକି ଜଙ୍ଗଲରେ ଶାନ୍ତି କେଉଁଠାରୁ ମିଳିବ ତେଣୁ ରାଣୀଙ୍କ ହାତର ଉଦାହରଣ ଦେଉଛନ୍ତି । ଶାନ୍ତି ତ ଆତ୍ମାର ଗଳାର ହାର । ପୁଣି ଯେତେବେଳେ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ହୁଏ ସେତେବେଳେ ଅଶାନ୍ତି ହୋଇଥାଏ । ତାକୁ କୁହାଯାଏ ସୁଖଧାମ-ଶାନ୍ତିଧାମ । ସେଠାରେ ଦୁଃଖର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ମହିମା ମଧ୍ୟ ସର୍ବଦା ସତଗୁରୁତ୍ବର କରିଥା’ନ୍ତି, ଗୁରୁତ୍ବର ମହିମା କେବେ ଶୁଣିନଥିବେ । ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ଏକ ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ଗୁରୁତ୍ବର କେବେ ଏଭଳି ମହିମା ଶୁଣିଛ ? ‘ନା’ । ସେ ଗୁରୁମାନେ ସାରା ଜଗତର ପତିତ-ପାବନ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହା ତ ଏକ ନିରାକାର ବେହଦର ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପିତାଙ୍କୁ କୁହାଯାଇଥାଏ ।

ତୁମେ ଏବେ ସଂଗମଯୁଗରେ ଉପସ୍ଥିତ ଅଛ । ଗୋଟିଏ ପାଖରେ ରହିଛି ପତିତ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ, ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷରେ ରହିଛି ପବିତ୍ର ନୂଆ ଦୁନିଆ । ପତିତ ଦୁନିଆରେ ତ ଜେର ଗୁରୁ ରହିଛନ୍ତି । ଆଗରୁ ତୁମକୁ ଏହି ସଂଗମଯୁଗ ବିଷୟରେ ଜଣାନଥିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି - ଏହା ହେଉଛି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗ । ଏହା ପରେ ପୁଣି ସତ୍ସମ୍ବଳ ଆସିବ, ଚକ୍ର ଘୁରି ଚାଲିଛି । ଏହା ବୁଦ୍ଧିରେ ରଖିବା ଦରକାର । ଆମେ ସବୁ ଭାଇ ଭାଇ । ତେଣୁ ବେହଦର ବାବାଙ୍କଠାରୁ ନିଶ୍ଚିତ ସମ୍ପଦତି ମିଳିବ । ଏହା କାହାକୁ ଜଣାନାହିଁ । କେତେ ବଡ଼ ବଡ଼ ପଦାଧିକାରୀ ମନୁଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ କିଛି ବି ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତ ତୁମ ସମସ୍ତତ୍ବର ସଦଗତି କରୁଛି । ଏବେ ତୁମେ ବୁଦ୍ଧିବାନ ହୋଇଛ । ପ୍ରଥମେ ତ କିଛି ବି ଜଣାନଥିଲା । ଏହି ଦେବତାମାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଯାଇ କହୁଥିଲ - ଆମେ ବୁଦ୍ଧିହୀନ ଅଟୁ । ଆମ ପାଖରେ କୌଣସି ଗୁଣ ନାହିଁ ଆପଣ ଦୟା କରନ୍ତୁ । ଏହି ଦେବତାଙ୍କ ଚିତ୍ର ଦୟା କରିବେ କି ? ସେମାନେ ତ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଦୟାଶୀଳ କିଏ ? କହୁଛନ୍ତି ଗତ ଫାଦର, ଦୟା କର । କୌଣସି ବି ଦୁଃଖର କଥା ଆସିଲେ ବାବାଙ୍କୁ ନିଶ୍ଚିତ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ଏପରି କହିବ ନାହିଁ । ବାବା ତ ହେଉଛନ୍ତି ବିଚିତ୍ର । ସେ ସମ୍ମୁଖରେ ବସିଛନ୍ତି, ତେଣୁ ତ ସମସ୍ତେ ନମସ୍କାର କରୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ସବୁ ହେଉଛ ଚିତ୍ରଧାରୀ । ମୁଁ ହେଉଛି ବିଚିତ୍ର । ମୁଁ କେବେହେଲେ ଚିତ୍ର ଧାରଣ କରେ ନାହିଁ । ମୋର ଚିତ୍ରର କେହି ନାମ କହିପାରିବ କି ? ବାସ୍, ଶିବବାବା ହିଁ କହିବେ । ମୁଁ ଏହାଙ୍କ ଶରୀରକୁ ଲୋନ୍ (ଉଧାର) ନେଇଛି । ତାହା ମଧ୍ୟ ପୁରୁଣାରୁ ପୁରୁଣା ଦୋତା (ଶରୀର) ସେଥିରେ ହିଁ ଆସି ପ୍ରବେଶ କରୁଛି । ଏହି ଶରୀରର ମହିମା କରୁଛି କି ? ଏହା ତ ପୁରୁଣା ଶରୀର । ପୋଷ୍ୟ କରିଥିବାରୁ କ’ଣ ମହିମା କରୁଛି କି ? ନା । ଏହା ତ ବୁଝାଉଛି ଯେ - ଇଏ ଏପରି ଥିଲେ, ଏବେ ପୁଣି ମୋ ଦ୍ୱାରା ଗୋରା ହୋଇଯିବେ । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଯାହା ଶୁଣାଉଛି, ତାହା ଉପରେ ନିଦେ ବିଚାର କର । ଯଦି ମୁଁ ଠିକ୍ ତାହାହେଲେ ଠିକ୍ ହିଁ ସ୍ୱାଦ କର । ତାଙ୍କର କଥା ହିଁ ଶୁଣ, ଭୁଲ୍ କଥା ଶୁଣ ହିଁ ନାହିଁ । ତାକୁ ଭୁତ କୁହାଯାଏ । ଖରାପ କଥା କୁହ ନାହିଁ, ଖରାପ କଥା ଦେଖ ନାହିଁ... ଏହି ଆଖିରେ ଯାହାକି ଦେଖୁଛ ତାକୁ ସବୁ ଭୁଲିଯାଅ ।

ଏବେ ତ ଆମକୁ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ, ପୁଣି ନିଜ ସୁଖଧାମକୁ ଆସିବ । ବାକି ତ ଏମାନେ ସବୁ ମରିପଡ଼ିଛନ୍ତି, ଅସ୍ଥାୟୀ ଅଟନ୍ତି । ନା ଏହି ପୁରୁଣା ଶରୀର ରହିବ ନା ଏ ଦୁନିଆ ରହିବ । ଆମେ ନୂଆ ଦୁନିଆ ପାଇଁ ପୁରୁଷାରଥ କରୁଛେ । ପୁଣି ବିଶାଳର ଇତିହାସ-ଭୂଗୋଳର ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେବ । ତୁମେ ନିଜର ରାଜ୍ୟ ଭାଗ୍ୟ ନେଉଛ । ଜାଣିଛ କଳ୍ପ କଳ୍ପ ବାବା ଆସୁଛନ୍ତି ରାଜ୍ୟଭାଗ୍ୟ ଦେବା ପାଇଁ । ତୁମେ ମଧ୍ୟ କହୁଛ ବାବା କଳ୍ପ ପୁରବରୁ ମଧ୍ୟ ମିଶିଥିଲୁ, ବରଷା (ସମ୍ପଦତ୍ତ) ନେଇଥିଲୁ, ନରରୁ ନାରାୟଣ ହୋଇଥିଲୁ । ବାକି ସମସ୍ତେ ତ ଗୋଟିଏ ପ୍ରକାର ପଦବୀ ପାଇବେ ନାହିଁ । କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ତ ରହିବେ । ଏହା ହେଉଛି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ବିଶାଳ ବିଦ୍ୟାଳୟ । ଆତ୍ମିକ ପିତା ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି, ସନ୍ତାନମାନେ ମଧ୍ୟ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । କେହି ପରିନ୍ୟାଳତ୍ୱକ ପିଲା ହୋଇଥିଲେ ତ ସିଏ ମଧ୍ୟ ପାଠ ପଢ଼ାଇବା ସେବାରେ ଲାଗିଯାଏ । ସ୍ୱର୍ଗୀ ମଧ୍ୟ ପଢ଼ାଇବାରେ ଲାଗିଯାନ୍ତି । ଝିଅ ମଧ୍ୟ ଭଲ ଭାବରେ ପଢ଼ିଲେ ପଢ଼ାଇପାରିବ । ପରନ୍ତୁ ସିଏ ପର ଘରକୁ ଚାଲିଯାଏ । ଏଠାରେ ତ ନିଶ୍ଚୟ ନାହିଁ କନ୍ୟାମାନଙ୍କୁ ଚାକିରି କରିବାର । ନୂଆ ଦୁନିଆର ପଦ ପାଠପଢ଼ା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ । ଏକଥାକୁ ଦୁନିଆ ଜାଣେ ନାହିଁ । ଲିଖିତ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଯେ - ଭଗବାନୁବାଚ ହେ ସନ୍ତାନଗଣ, ମୁଁ ତୁମକୁ ରାଜାତ୍ୱର ରାଜା କରୁଛି । କୌଣସି ମତେଲ ତିଆରି କରୁନାହିଁ । ଯେମିତି ଦେବୀମାନଙ୍କର ଚିତ୍ର ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ତ ପାଠପଢ଼ି ସେହି ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ । ସେମାନେ ତ ମାଟିର ଚିତ୍ର ପୂଜା ପାଇଁ ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ ଆତ୍ମା ପଢ଼ୁଛି । ପୁଣି ତୁମେ ସଂସ୍କାର ନେଇ ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ଶରୀର ନେବ । ଦୁନିଆ ସମାପ୍ତ ହୁଏ ନାହିଁ । କେବଳ ଯୁଗ ବଦଳେ - ସ୍ୱାର୍ଗର ଯୁଗ, ରୌପ୍ୟ ଯୁଗ, ତାମ୍ର ଯୁଗ, ଲୌହ ଯୁଗ । ୧୬ କଳାରୁ ୧୪ କଳା । ସେହି ଦୁନିଆ ତ ରହିବ, ନୂଆରୁ ପୁରୁଣା ହେଉଛି । ବାବା ତୁମକୁ ଏହି ପାଠପଢ଼ା ଦ୍ୱାରା ରାଜାତ୍ୱର ରାଜା କରୁଛନ୍ତି । ଏପରି ପାଠ ପଢ଼ାଇବା ପାଇଁ ଆଉ କାହାର ତାକତ ନାହିଁ । କେତେ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ପୁଣି ପଢ଼ୁ ପଢ଼ୁ ମାୟା ନିଜର କରିନିଏ । ପୁଣି ଯିଏ ଯେତେ ପଢ଼ିବେ ସେହି ଅନ୍ତ୍ୟରେ ସ୍ୱାର୍ଗରେ ନିର୍ଗତି ଆସିବେ । ରୋଜଗାର କୁଆଡ଼େ ଯିବ ନାହିଁ । ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନର ବିନାଶ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଭବିଷ୍ୟତରେ ଆସିବେ, ଯିବେ କୁଆଡ଼େ । ଗୋଟିଏ ହିଁ ବାଟ । ନିର୍ଗତି ଫେରିବେ । ମଣିଷ ଶ୍ମଶାନକୁ ଗଲେ ବୈରାଗ୍ୟ ଆସିଥାଏ । ବାସ୍, ଶରୀର ଏମତି ଛାଡ଼ିବାକୁ ହେବ, ତେବେ ପୁଣି ଆମେ ପାପ କାହିଁକି କରିବୁ । ପାପ କରି କରି ଆମେ ମଧ୍ୟ ଏମିତି ମରିଯିବୁ । ଏମିତି ଚିନ୍ତାଧାରା ଆସେ । ଏହାକୁ କୁହାଯାଏ ଶ୍ମଶାନ ବୈରାଗ୍ୟ । ଭାବୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ଏଠାରୁ ଯାଇ ଅନ୍ୟ ଶରୀର ନେବୁ । ପରନ୍ତୁ ଜ୍ଞାନ ତ ନାହିଁ ନା । ଏଠାରେ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଯାଉଛି, ଏହି ସମୟରେ ତୁମେ କେବଳ ମରିବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରୁଛ କାହିଁକି ନା ଏଠାରେ ତୁମେ ଅସ୍ଥାୟୀ, ପୁରୁଣା ଶରୀରକୁ ଛାଡ଼ି ପୁଣି ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଯିବ ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ସନ୍ତାନଗଣ, ତୁମେ ମୋତେ ଯେତେ ସ୍ଥାପ କରିବ ସେତେ ପାପ କଟିଚାଲିବ । ଏହା ସହଜରୁ ସହଜ ମଧ୍ୟ ଏବଂ କଷ୍ଟରୁ କଷ୍ଟସାଧ୍ୟ । ପିଲାମାନେ ଯେତେବେଳେ ପୁରୁଷାରଥରେ ଲାଗି ପଡ଼ନ୍ତି ସେତେବେଳେ ବୁଝିପାରନ୍ତି ଯେ ମାୟା ସହିତ ବଡ଼ ଯୁଦ୍ଧ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହା ବହୁତ ସହଜ କିନ୍ତୁ ମାୟା ଦୀପ ହିଁ ଲିଭାଇ ଦିଏ । ଗୁଲବକାବଲିର କାହାଣୀ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ନା । ମାୟା ବିଲେଇ ଦୀପ ଲିଭାଇ ଦିଏ । ଏଠାରେ ସମସ୍ତେ ମାୟାର ଗୋଲାମ, (ଦାସ) ପୁଣି ତୁମେ ମାୟାକୁ ଗୋଲାମ (ଦାସ) କରିଦେଉଛ । ସାରା ପ୍ରକୃତି ତୁମର ନିୟନ୍ତ୍ରଣରେ ରହେ । ସେଠାରେ କୌଣସି ତୋଫାନ, ମରୁତି ଆଦି ହୁଏ ନାହିଁ । ପ୍ରକୃତିକୁ ଗୋଲାମ (ଦାସୀ) କରିବାକୁ ହେବ । ସେଠାରେ କେବେହେଲେ ମାୟାର ବାଧା ଆସିବ ନାହିଁ । ଏବେ ତ କେତେ ହଇରାଣ କରୁଛି । ଗାୟନ ରହୁଛି ନା ମୋଁ ଗୁଲାମ ତେରା... ସେମାନେ ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି ତୁ ଗୁଲାମ ମେରା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ଏବେ ମୁଁ ତୁମକୁ ଗୁଲାମ ପଣିଆ (ଦାସତା)ରୁ ମୁକ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛି । ତୁମେ ମାଲିକ ହୋଇଯିବ । ମାୟା ଦାସୀ ହୋଇଯିବ । ଟିକେ ବି ତୁ ଟା କରିବ ନାହିଁ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଡରାମାରେ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ରହିଛି । ତୁମେ କହୁଛ - ବାବା, ମାୟା ବହୁତ ହଇରାଣ କରୁଛି । ମାୟା କାହିଁକି ହଇରାଣ କରିବ ନାହିଁ । ଏହାକୁ କୁହାଯାଉଛି ଯୁଦ୍ଧସ୍ଥଳ । ମାୟାକୁ ଦାସୀ କରିବା ପାଇଁ ତୁମେ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛ ତେଣୁ ମାୟା ମଧ୍ୟ କୁସ୍ତିରେ ପରାସ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛି । କେତେ ହଇରାଣ କରୁଛି । କେତେକଙ୍କୁ ହରାଇଦିଏ । କେତେକଙ୍କୁ ତ ଏକଦମ୍ ଖାଇଦିଏ, ଗିଳିଦିଏ ଅର୍ଥାତ୍ ହରାଇଦିଏ । ଭଲେ ସ୍ୱାର୍ଗର ମାଲିକ ହେଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ମାୟା ମଧ୍ୟ ହରାଇଥାଏ । ଯେପରି ତା'ର ପେଟକୁ ଚାଲିଯାଇଥା'ନ୍ତି । କେବଳ ଲାଞ୍ଜ ଦେଖାଯାଉଥାଏ ବାକି ସବୁ ତା' ପେଟରେ ଥାଏ । ଯାହାକୁ ଦୁବନ, ପତ୍ତ ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଏ । କେତେ ପିଲା ଦୁବନରେ ଅର୍ଥାତ୍ ପତ୍ତରେ ପଡ଼ିଛନ୍ତି । ଟିକେ ବି ସ୍ଥାପ କରିପାରୁ ନାହାନ୍ତି । ଯେପରି କଇଁଛର, ଭ୍ରମରୀର ଉଦାହରଣ ରହିଛି, ସେମିତି ତୁମେ ମଧ୍ୟ କୀଟକୁ ଭୁ-ଭୁ କରି ଭ୍ରଷ୍ଟରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରିପାରିବ । ଏକଦମ୍ ସ୍ୱାର୍ଗର ପରୀ ସଦୃଶ । ଭଲେ ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ଭ୍ରମରୀର ଉଦାହରଣ ଦିଅନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଭୁ ଭୁ କରି କାହାକୁ ବଦଳାଇ ପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ସଂଗମରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୁଅନ୍ତି । ଏବେ ଏହା ହେଉଛି ସଂଗମଯୁଗ । ତୁମେ ଶୂନ୍ୟରୁ ବରାହମଣ ହୋଇଛ ବିକାରୀ ମଣିଷମାନଙ୍କୁ ତୁମେ ନେଇ ଆସୁଛ । କୀଟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ମଧ୍ୟ କେହି ଭ୍ରମରୀ ହୋଇଥା'ନ୍ତି, କେହି ସଞ୍ଜିଆଥାନ୍ତି, ପୁଣି କିଏ ଅଧାରେ ରହିଥା'ନ୍ତି । ବାବା ଏପରି ବହୁତ ଦେଖିଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ କେହି ଭଲ ଭାବରେ ପଢ଼ନ୍ତି, ଜ୍ଞାନରେ ପରିପକ୍ୱ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । କାହାକୁ ଅଧାରୁ ହିଁ ମାୟା ଧରିନିଏ, ତେଣୁ କଷ୍ଟରା ରହିଥାଆନ୍ତି । ତେଣୁ ଏହି ଉଦାହରଣ ବର୍ତ୍ତମାନର ଅଟେ । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଅଟେ ନା - ଭ୍ରମରୀ କୀଟକୁ ନେଇ ଆସି ନିଜ ସଦୃଶ କରିଦିଏ । ଇଏ (ଭ୍ରମରୀ) କୀଟକୁ ନିଜ ସଦୃଶ କରିଥାଏ । ଦ୍ୱିତୀୟରେ ସରପର ଉଦାହରଣ ଦିଅନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଗୋଟିଏ ଶରୀର ଛାଡ଼ି ଆଉ ଗୋଟିଏ ନେଇ ନିଅନ୍ତି । ଶରୀର ଛାଡ଼ିବା ପୂର୍ବରୁ ସାକ୍ଷାତକାର ହୋଇଥାଏ ଯେ ଏବେ ଶରୀର ଛାଡ଼ିବୁ । ଆତ୍ମା ବାହାରି ଅନ୍ୟ ଶରୀର ମହଲରେ ପ୍ରବେଶ କରେ । ଏପରି ମଧ୍ୟ ଏକ ଉଦାହରଣ ଦେଉଛନ୍ତି କି ଶରୀର ମହଲରେ ବସିଥିଲା, ତା'ର ବାହାରକୁ ବାହାରିବାର ଇଚ୍ଛା ନଥିଲା । ପୁଣି ମଧ୍ୟ ବାହାରକୁ ତ ନିର୍ଗତି ଆସିବାକୁ ହେବ । ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ସଂଗମଯୁଗରେ ରହିଛ । ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ଏପରି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ହେଉଛ । ଭକ୍ତି ତ ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତର କରିଲ । ଯେଉଁମାନେ ଅଧିକ ଭକ୍ତି କଲେ,

ସେହିମାନେ ଆସି ପୁରୁଷାର୍ଥର କରମାନୁସାରେ ପଦ ପାଇବେ । ଏବେ ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ସାରା ଜ୍ଞାନ ରହିଛି । ବାକି ଶାସ୍ତ୍ରର ଜ୍ଞାନ କୌଣସି ଜ୍ଞାନ ନୁହେଁ ତାହା ହେଲା ଭକ୍ତି, ତା'ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ସତଗତି ହୁଏ ନାହିଁ । ସଦଗତି ଅର୍ଥାତ୍ ଘରକୁ ଫେରିବା । ଘରକୁ କେହି ଯାଆନ୍ତି ନାହିଁ । ବାବା ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି ମୋ ସହିତ କେହି ମିଳନ କରନ୍ତି ନାହିଁ । ପାଠ ପଢ଼ାଇ ସାଥୀରେ ନେଇଯିବାବାଲା ମଧ୍ୟସ୍ତ ଦରକାର ନା । ବାବାଜୀଙ୍କର କତେ ଧ୍ୟାନ ରହୁଛି । ୫ ହଜାର ବର୍ଷରେ ବାବା ଥରେ ହିଁ ଆସି ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଘଡ଼ି ଘଡ଼ି ଭୁଲିଯାଉଛ କି ମୁଁ ଆତ୍ମା । ଏହା ଏକଦମ୍ ପକ୍କା କରିନିଅ - ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ବାବା ପଢ଼ାଇବାକୁ ଆସିଛନ୍ତି । ଏହାକୁ କୁହାଯାଏ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜ୍ଞାନ । ସର୍ବବୋର୍ତ୍ତ ଆତ୍ମା ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ସଂସ୍କାର ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମାରେ ରହିଥାଏ । ଶରୀର ତ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ । ଆତ୍ମା ଅବିନାଶୀ ଅଟେ ।

ଏହି ବରହମାତ୍ମଙ୍କର ଭରୁକୁଟୀ ହେଲା ସତଗୁରୁଙ୍କର ଦରବାର । ଏହା ଏହି ଆତ୍ମାର ମଧ୍ୟସ୍ତ ଦରବାର । ପୁଣି ସତଗୁରୁ ଆସି ମଧ୍ୟସ୍ତ ଏହାତ୍ମକ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରିଛନ୍ତି, ଏହାତ୍ମକୁ ରଥ ମଧ୍ୟସ୍ତ କୁହାଯାଏ, ଦରବାର ମଧ୍ୟସ୍ତ କୁହାଯାଏ । ତୁମେ ସନ୍ତାନମାନେ ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ସ୍ୱାମୀଗର ଦ୍ୱାରା ଖୋଲୁଛ । ଯେତେ ଭଲ ଭାବରେ ପଢ଼ିବେ ସତ୍ସମୁଗରେ ସେତେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବେ । ତେଣୁ ପଢ଼ିବା ଦରକାର । ଶିକ୍ଷକତ୍ମକ ପିଲାମାନେ ତ ବହୁତ ହୁଏଆର ହୋଇଥାଆନ୍ତି । କିନ୍ତୁ କହିଥାଆନ୍ତି ନା ଘରକି ଗଙ୍ଗାକା ରିଗାର୍ତ୍ତ ନାହିଁ (ଗାଁ କନିଆ ସିଙ୍ଗାଣିନାକି) । ବାବା ଦେଖିଛନ୍ତି - ସାରା ସହରର ଅଳିଆ ଗଙ୍ଗାରେ ପଡ଼େ, ତା'ହେଲେ ତାତ୍ତକୁ କଅଣ ପତିତ-ପାବନୀ କୁହାଯିବ ? ମନୁଷ୍ୟତ୍ମଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି କିପରି ହୋଇଯାଇଛି । ଦେବୀମାନଙ୍କୁ ସଜାଇ ପୂଜା ଆଦି କରି ପୁଣି ବୁଡ଼ାଇ ଦେଇଥା'ନ୍ତି । କୃଷ୍ଣତ୍ମକୁ ମଧ୍ୟସ୍ତ ବୁଡ଼ାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି । ସିଏ ପୁଣି ବହୁତ ଅସତ୍ସତ୍ତା ସହକାରେ ବୁଡ଼ାଇଥାଆନ୍ତି । ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗରେ ବୁଡ଼ାଇଲାବେଳେ ଦେବୀତ୍ମକ ଉପରେ ଗୋଡ଼ ରଖି ମଧ୍ୟସ୍ତ ବୁଡ଼ାନ୍ତି । ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗରେ ପୁରବରୁ ପ୍ରଥା ଥିଲା, କାହାର ଶରୀର ଛାଡ଼ିବାର ସମସ୍ତ ହୋଇଯାଇଥିଲେ ତାକୁ ଶୀଘ୍ର ଗଙ୍ଗାକୁ ନେଇ ଯାଉଥିଲେ । ସେଠାରେ ପାଣି ଢାଳି ହରିବୋଲ, ହରିବୋଲ୍ କରି କରି ମୁହଁରେ ପାଣି ଢାଳୁଥିଲେ । ଏପରି କରି ପରାଶ ବାହାର କରିଦେଉଥିଲେ, ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟସ୍ତର କଥା ନା । ଏବେ ତୁମ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିରେ ଉତ୍ଥାନ ପତନର ପୂରା ଜ୍ଞାନ ରହିଛି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରମାନୁସାରେ । ଆର୍ଛା!

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାତାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସମ୍ମୁତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ବାବା ଯାହା ସବୁ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ତାହା ହିଁ ଶୁଣିବାର ଅଛି ଏବଂ ବିଚାର କରିବାର ଅଛି ଯେ ଠିକ୍ କିଏ, ଭୁଲ୍ କିଏ । ଏବେ ଠିକ୍ କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଇବାର ଅଛି, ଭୁଲ୍ ବା ଅନୈତିକ କଥାକୁ ନା ଶୁଣିବାର ଅଛି, ନା କହିବାର ଅଛି, ନା ଦେଖିବାର ଅଛି ।

(୨) ପାଠପଢ଼ାକୁ ଭଲ ଭାବରେ ପଢ଼ି ରାଜାମାନଙ୍କର ରାଜା ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏହି ପୁରୁଣା ଶରୀର ଏବଂ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ ନିଜକୁ ଅସ୍ୱାସୀ ମନେ କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ଜ୍ଞାନ ଅମୃତ ଦ୍ୱାରା ତୁଷାରତ୍ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ତୁଷ୍ଣା ନିବାରଣ କରି ତୃପ୍ତ କରୁଥିବା ମହାନ ପୁଣ୍ୟସାତ୍ତ୍ୱ ହୁଅ । କୌଣସି ତୁଷାରତ୍ତର ତୁଷ୍ଣା ନିର୍ବାଣ କରିବା ମହାନ ପୁଣ୍ୟ ଅଟେ । ଯେପରି ପାଣି ନ ମିଳିଲେ ଶୋଷରେ ଛଟପଟ ହୋଇଯାଆନ୍ତି ସେହିପରି ଜ୍ଞାନ ଅମୃତ ନ ମିଳିବା କାରଣରୁ ଆତ୍ମାମାନେ ଦୁଃଖ ଅଗାଧରେ ଛଟପଟ ହେଉଛନ୍ତି, ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନର ଅମୃତ ପାନ କରାଇ ତୁଷ୍ଣା ନିବାରଣକାରୀ ହୁଅ । ଯେପରି ଭୋଜନ କରିବା ପାଇଁ ସମସ୍ତ ବାହାର କରୁଛ କାହିଁକି ନା ତାହା ଆବଶ୍ୟକ ଅଟେ । ସେହିପରି ଏହି ପୁଣ୍ୟ କର୍ମ କରିବା ମଧ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକ ଅଟେ ସେଥିପାଇଁ ଏହି ସୁଯୋଗକୁ ସଂସ୍ଥାପକ କରିବାକୁ ହେବ, ସମସ୍ତ ବାହାର କରିବାକୁ ହେବ - ତେବେ କୁହାଯିବ ମହାନ ପୁଣ୍ୟସାତ୍ତ୍ୱ ।

ସ୍ୱଲୋଗାନ:- ବିତିଯାଇଥିବା କଥାକୁ ବିନୁଦୁ ଲଗାଇ ସାହସର ସହିତ ଆଗକୁ ବଢ଼ ତେବେ ବାବାଜୀଙ୍କର ସହଯୋଗ ମିଳିବାକୁ ଲାଗିବ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***